

hvor man søgte Ly under Træer og udspændte Paraplyer. Der saaes i denne Forsamling alle Slags Folkevenner lige fra et Par af den københavnske Liberalismes Stormænd — en Advokat med Guldbriller og en Sukkergrosserer med Næseklemmer — til fattige Husmænd, der havde vandret mange Mil og ofret Dagens Høstløn for at følge deres trofaste Talsmand og Ven til hans sidste Hvilested. Man saae Skolelærere, Seminarieelever og Højskoleforstandere, baade af den gamle Type med langt Skæg og store Pilgrimshatte og af den nyopdukkende Slags med Verdensmandsvæsen og Klædedragt paa Moden. Hist vandrede en ung Præst og hans unge Forlovede Arm i Arm under samme Paraply og saae hinanden kærligt ind i Øjet, — han med blød Plyshat og højt opsmøgede Benklæder, hun med opheftet Kjole og lange, flade Galocher. Her stod nogle Rigsdagsbønder under et Træ og hviskede med hinanden ligesom i Folketingssalens Vinduesforfyndninger. Fra alle Dele af Landet var der mødt Udsendinge, der havde bragt Kranse og Hilsener fra fjerntboende Venner; ja endog en berømt norsk Folkedigter og Kraft-Agitor, der for Tiden var paa en Foredrags-Rundtur i Danmark, havde til almindelig Glæde indfundet sig og vakte den største Opsigt med sin imponerende Person og sin højmalede Tale. Overalt, hvor han viste sig, samledes en andægtig lyttende Tilhørerkreds omkring ham, og særlig fulgtes han paa en nærgaaende Maade af Niels og nogle andre unge Karle, der kappedes om at blive den udvalgte, paa hvis Skuldre han lagde sin Haand naar han talte.

Emanuel var først sent kommen tilstede. Netop som han og Hansine om Morgenens stod i Begreb med at tage over Fjorden, var der indtruffet et Ilbud fra Aggerbølle med Bøn om, at han vilde komme ud og berette hans Kone, der laa for Døden og neppe levede Dagen over. Hansine havde da maattet tage bort alene; og den egentlige Begravelseshøjtidelighed var tilende, da Emanuel omsider indfandt sig.

Han havde ikke opholdt sig længe i den Menneskemængde, der havde søgt Ly for Regnen under Skolebygningens brede „Svale“, før han blev antastet af en ung Student, der forestillede sig som Student Søren Sørensen og med jysk Snurren paa r'et sagde: